

Pall Mall

Feri felindultságtól remegő kezével benyúlt bőrkabátjának oldalsó zsebébe és kihálászta világoskék öngyújtóját. A cigarettagyújtás aktusával egy időben kizökkent a világ menetéből. Kényelmesen hátradőlt a székben, és átszellemült, leplezetlen élvezettel szívta magába az első slukkot a hasissal kevert Pall Malljából.

Ha nem érzi ezt a saját bőrén, akkor nem gondolta volna, hogy ennyire boldog is lehet az ember. Azt pedig legkevésbé hitte volna, hogy ő személy szerint lehet valaha ily rendkívül boldog. Egyszerűen csak üldögélt, ültében támadta le az érzés. Mélyen koncentráltan. Tulajdonképpen mitől érzi, érezheti ezt? Feri maga elé meredt. Szájával csücsöríteni kezdett. és ott helyben megpróbálta megtalálni a választ.

— Olyan finom ez a tea — szólalt meg a barátnője.

— Lipton? — kérdezte Feri.

— Azt hiszem Earl Grey... de az is lehet hogy, Pickwick — mondta a lány, amint visszarakta telt csészéjét az asztalra.

— Kérsz belőle?

— Kösz nem. Olyan boldog vagyok. Még ezt a kávé-t se tudom meginni a boldogságtól! Komolyan mondom, ilyet én még soha életemben nem éreztem — mondta Feri. Egy ideig még maga elé nézett, aztán a filmre induló embertömeg irányába fordította a fejét.

— Hazafelé menet kéne venni kakaót — mondta a lány.

— Jó — mondta Feri.

— Egyébként te melyik kakaót szereted jobban? — kíváncsiskodott Feri.

— Mindegy — válaszolta a lány, és Ferire nézett.

— Úgy értem, a hideg kakaót, vagy a meleg kakaót? — kérdezte Feri. A lány a haját birizgálta, és elgondolkodott közben.

— A hideget — mondta végül.

— A hideg zacskós kakaót? — kérdezte Feri.

— Azt nem annyira — mondta a lány. — Hanem a Nesquick kakaót, meg másféle kakaóporokat is, de hideg tejben elkeverve.

— Aha — mondta Feri, közben az öngyújtóján valamit kapargatott.

— De, azért a zacskós kakaót is nagyon szeretem. Végülis, mind a két fajta kakaót szeretem. De azért a kakaóport jobban — mondta a lány, majd a szájához emelte a csészét. Az emberek be- mentek a moziba, megint csak néhányan lézengtek az előtérben.

— Tudod, hogy a zacskós kakaóból is van sokféle? — kérdezte egy idő múlva Feri.

— Igen. — bólogatott a barátnője. — Mars, Dove, Milli, meg ilyenek.

— Olyan boldog vagyok veled: — mondta Feri. — Itt a szívem- ben érzem, meg az egész testemben...

— Biztos a szerelem teszi — mondta a lány. — A szerelem a legjobb dolog a világon, nem gondolod?

— Megnézek egy könyvet. Ha még itt van, akkor megveszem

— Milyen könyv? — kérdezte a lány.

— Egy arab írta. Nem emlékszem a nevére. Ezerháromszázban. De az is lehet, hogy ezerkétszázban — mondta Feri.

— És miről szól? — kérdezte a lány.

— Megírta a világtörténelmet. Még nem tudom, mi a vicc benne, nem nagyon néztem bele — mondta Feri.

— Megvegyem neked? — kérdezte a lány.

— Nem kell köszi — mondta Feri, és felállt a székből. Bakan- csa az asztal lábához ütődött, a kávéscsésze felborult, a teából is ki- lötyyent egy kevés.

— Bocs — mondta Feri.

Az asztal fölé hajolt, felállította a kávéscsészét. zsebéből előhú- zott egy papír zsebkendőt és félig letörölte a fekete lét az asztalról. A felpuffadt zsebkendőt rádobta a kistányérra és átballagott a te- remből nyíló könyvesboltba.

Menet közben arra gondolt, mostantól egyfolytában élvezni fog- ja az életet. Mert mélyen, a hasa tájékán érezte: ráébredt valamire, amit még nem tudott rendesen megfogalmazni, de hitelesen és egy- értelműen megfejtett, vagyis, inkább megértett valami örökkévaló, rejtélyes üzenetet. Ennek segítségével folyamatosan boldog lehet

mostantól. Nem volt ebben semmi különös, semmi hihetetlen, sőt, egyre inkább egyszerűsödött ez az újonnan keletkezett tudás a testében. Valami olyasmi futott benne végig a koponyáján belül, mélyen belül a gyógyíthatatlan és elkorcsosult agyában, hogy a hasisnál talán nincsen jobb, fontosabb és nagyszerűbb dolog a világon.

Feri odalépett a könyvekkel telerakott pulthoz. Szétroncsolt idegrendszerétől várható viselkedést meghazudtolva komótosan, koncentrált figyelemmel végignézett a nemrég megjelent, színes borítójú tudományos könyvek sorai között, közben azt érezte, hogy az egymásba tapadt ragacsos marihuána levelek és a könnyen morzsolódó zöldes-barna hasisdarabok az ő boldogságának talán legtitisztább, legigazabb szimbólumai.

Feri körbejáratta tekintetét, a pult jobb széléhez ment és az *Osiris Könyvtár* sorozat kötetei közt kezdett turkálni. A könyv, amit egy hete kinézett, még ott volt.

— Rég láttalak — mondta a karcsú könyvárus lány.

— Hello — köszörülte meg torkát Feri. — Nem tudod, van ma este valami buli? — kérdezte

— Van — mondta a lány. — Jungle Party lesz a Cirkuszban.

— Az olyasmi mint az acid? — kérdezte Feri.

— Aha — válaszolta a lány.

— És te odamész?

— Azt hiszem.

— Hát nem tudom, végül is... ha nincs más, akkor lehet, hogy odanéznék — mondta Feri. Egy hirtelen jött depresszió hullámtól. valahogy tompább, érdektelenebb lett a tekintete, gyomra erősen remegni kezdett, majdnem lehányta a könyvekkel teli pultot.

Akaraterő! Keménység! Tessék összeszedni magunkat, parancsolta magának Feri, közben érezte, ahogy visszafelé, a gyomra irányába áramlik a nyomasztó üresség. Sóhajtott. Izzadt tenyerét beletörölte a hajába. Kiegyenesítette a gerincét, tele vette levegővel a tüdejét.

Az a lényeg, hogy kívülről ne látsszon semmi — mondta magának, miközben levette nyakából a sálát és megigazította a pulóverét.

— Kérsz valamit? — kérdezte a lány. Megállt Feri előtt a pult másik oldalán.

Feri nyelt egyet. — Ezt szeretném — mondta és a pénztárgép mellé rakott egy vaskos, zöldes színű könyvet.

— Ez jó? — kérdezte a lány.

Feri megdörzsölte a halántékát. — Majd kiderül — mondta. — Mondjuk jó benne, hogy eredeti szövegek vannak lefordítva. Egy eltűnt kor elporladt tudásától még baromságokat is érdekes olvasni, én legalábbis szeretem az ilyet. Ez nem olyan lesz, mint a Maimonidészről szóló könyv, amit itt vettem a múltkor — mondta Feri.

A lány beütötte a pénztárgépbe az árat, betette a könyvet egy nejlomba.

— Akkor lehet, hogy összefutunk a Dzsungel Partin — mondta Feri. Visszasétált az asztalukhoz, és leült a barátnője mellé. Krisztina az újonnan vásárolt könyvet nézegette.

— Ibn Khaldún. Ez arab? — kérdezte és kinyitotta a könyvet.

— Igen — mondta Feri. — A mázlista.

— Irigyled?

— Aha...

— Ült egy zsámolyon és egész nap írt — mondta Krisztina.

— Lehet, hogy sokat ült. Egyébként én szeretek üldögélni. A munkahelyén mindenki sokat ül — mondta Feri elgondolkodva, majd maga felé fordította a könyvet, találomra kinyitotta és visszafelé kezdte pörgetni a lapokat

— Az emberek nagyobb része a nap jókora részében ül — mondta. A nyugdíjasok otthon ülnek, a gyerekek az iskolában, a titkárnők a munkahelyen, a főnökök az irodában... legalább hatnyolc órát, és a mi valagunk is már vagy másfél órája ezekben a székekben tenyészik.

— Nem megyünk el valahova? — kérdezte a barátnője Lehajolt és kivett a zsákjából egy csomag mentolos rágógumit.

— Lenne kedved?

— Csak kérdezem, hogy tudjam. Az is jó, ha hazamegyünk Legalább egyszer kialudhatnám magam — mondta a lány

— Még egy kicsit ezt nézem — mondta Feri a könyvet lapozgatva.

— Kérsz? — kérdezte Krisztina.

— Mit?

— Rágót.

— Most nem, kösz — mondta Feri. — Egyébként van ma egy Dzsungel Parti, a Zsolték csinálják. Ismered azokat a fejeket?

— Nem.

— És hol lesz? — kérdezte Krisztina.

— A cirkuszban.

— Az jó — mondta Krisztina.

— Szerintem is. Rég nem voltam a cirkuszban — mondta Feri.

— Lesznek koncertek

— Ki játszik?

— A Korai öröm és még valaki — mondta Feri, és egy pillanatra felnézett a könyvből. — Azt írja Ibn Khaldún, hogy jót tesz a koplalás. Lehet, hogy nem is baj, hogy ennyire sovány vagy — mondta Feri a barátnőjének.

— Azért fel kéne szednem legalább négy kilót. — Tizennyolc éves koromban negyvenkettő voltam.

— Nem mondom, elég dagadt lehettél. Felolvassam mit ír?

— Igen

„Ha megfigyeljük a táplálékok testre gyakorolt hatásait, nem kételkedhetünk abban, hogy az éhezésnek is megvan a maga hatása, mivel két ellentétes dolog egyazon aránnyal gyakorol, vagy nem gyakorol hatást. Az éhezés úgy hat a testre, hogy megtisztítja a felesleges káros anyagoktól és a különböző nedvektől, amelyek a test és az értelem számára egyaránt ártalmasak; a tápláléknak pedig megvan a maga befolyása a test állapotára. Allah a mindenható!”

Budapest

Hazai Attila